

275. Kráčajme spoločne v nádeji

Posolstvo Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie 2025

Drahí bratia a sestry!

S kajúcnyim znamením popola na čele začíname s vierou a nádejou každoročné putovanie Pôstnym obdobím. Cirkev, matka a učiteľka, nás pozýva, aby sme pripravili svoje srdcia a otvorili sa Božej milosti, a tak mohli s veľkou radosťou sláviť veľkonočné víťazstvo Krista Pána nad hriechom a smrťou, v duchu zvolania sv. Pavla: „*Smrť pohltilo víťazstvo. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kdeže je tvoj osten?*“ (1Kor 15, 54 – 55). Ježiš Kristus, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, je totiž stredobodom našej viery a zárukou našej nádeje na veľké Otcovo prisľúbenie, ktoré sa už naplnilo v ňom, jeho milovanom Synovi: **večný život** (porov. Jn 10, 28; 17, 3).

V tomto Pôstnom období, obohatenom milosťou jubilejného roka, by som vám chcel ponúknuť niekoľko úvah o tom, čo znamená **kráčať spoločne v nádeji** a objavovať výzvy na obrátenie, ktoré Božie milosrdenstvo adresuje nám všetkým, tak jednotlivcom, ako aj spoločnostvám.

Predovšetkým *kráčanie*. Jubilejné motto „Pútnici nádeje“ nám pripomína dlhú cestu izraelského ľudu do zaslúbenej zeme, o ktorej rozpráva Kniha Exodus: ťažkú cestu z otroctva do slobody, ktorú si želá a vedie Pán, ktorý miluje svoj ľud a je mu vždy verný. A nemôžeme si pripomínať biblický exodus bez toho, aby sme nemysleli na mnohých bratov a sestry, ktorí dnes utekajú zo situácií biedy a násillia a idú hľadať pre seba a svojich blízkych lepší život. Tu vzniká prvá výzva na obrátenie, pretože všetci sme pútnikmi života, no každý z nás sa môže pýtať sám seba: **Ako sa ma dotýka tento stav? Som naozaj na ceste alebo som skôr paralyzovaný, statický, ustrašený a bez nádeje, či uvelebený vo svojej pohodlnej zóne?** Hľadám cesty oslobodenia zo situácií hriechu a nedostatku dôstojnosti? Dobrým pôstnym cvičením by bolo konfrontovať sa s konkrétnou realitou nejakého migranta alebo pútnika a nechať sa do nej vtiahnuť, aby sme objavili, čo od nás Boh žiada, aby sme boli lepšími pútnikmi do Otcovho domu. To je pre pútnika dobrá „skúška“.

Po druhé, túto cestu konáme *spoločne*. Kráčať spoločne, byť synodálna, to je povolanie Cirkvi. **Kresťania sú povolaní putovať spoločne, nikdy nie ako osamelí pútnici. Duch Svätý nás nabáda, aby sme vychádzali zo seba, aby sme išli k Bohu a k našim bratom a sestrám, a nikdy sa neuzatvárali do seba.** Kráčať spoločne znamená byť tkáčmi jednoty, vychádzajúc z našej spoločnej dôstojnosti Božích detí (porov. Gal 3, 26 – 28); znamená to kráčať bok po boku bez toho, aby sme šliapali po druhom alebo sa povyšovali; bez toho, aby sme prechovávali závisť či pokrytectvo; bez toho, aby sme dopustili, že niekto zaostane alebo sa bude cítiť vylúčený. Poďme tým istým smerom, k tomu istému cieľu, počúvajme sa navzájom s láskou a trpezlivosťou.

V tomto Pôstnom období nás Boh žiada, aby sme si overili, či sme v našich životoch, našich rodinách, na miestach, kde pracujeme, vo farských alebo rehol'ných spoločenstvách schopní kráčať s druhými, počúvať ich, prekonať pokušenie zakoreniť sa v našom sebeckve a starať sa len o svoje vlastné potreby. Pýtajme sa sami seba pred Pánom, či sme schopní spolupracovať ako biskupi, kňazi, zasvätené osoby a laici v službe Božiemu kráľovstvu; či máme ústretový postoj a prejavujeme ho konkrétnymi gestami voči tým, ktorí prichádzajú do našej blízkosti i tým, ktorí sú ďaleko; či dávame ľuďom pocítiť, že sú súčasťou nášho spoločenstva, alebo ich držíme na okraji. Toto je druhá výzva: obrátenie k synodalite.

Po tretie, vydajme sa na túto cestu spoločne v nádeji na prisľúbenie. *Nádej, ktorá nezahanbuje* (porov. *Rim 5, 5*), ústredné poslanstvo jubilea, nech je pre nás horizontom pôstnej cesty k veľkonočnému víťazstvu. Ako nás učí Benedikt XVI. v encyklike *Spe salvi*, „ľudské bytie potrebuje nepodmienenú lásku. Potrebuje istotu, ktorá mu hovorí: „Ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (*Rim 8, 38 – 39*): Ježiš, naša láska a naša nádej, je vzkriesený, žije a slávne kraľuje. Smrť sa premenila na víťazstvo a v tom spočíva viera a silná nádej kresťanov: v Kristovom vzkriesení!

Tu je tretia výzva na obrátenie: výzva k nádeji, k dôvere v Boha a v jeho veľké prisľúbenie, večný život. Musíme si položiť otázky: **Som presvedčený o tom, že mi Boh odpúšťa hriechy? Alebo sa správam tak, akoby som sa mohol zachrániť sám? Usilujem sa o spásu a prosím o Božiu pomoc, aby som ju získal? Prežívam konkrétne nádej, ktorá mi pomáha čítať udalosti dejín a podnecuje ma k angažovanosti za spravodlivosť, bratstvo, starostlivosť o spoločný dom, zato, aby nik nezaostal?**

Sestry a bratia, vďaka Božej láske v Ježišovi Kristovi ostávame v nádeji, ktorá nás nezahanbí (porov. *Rim 5, 5*). **Nádej je „kotva duše“, bezpečná a pevná.** V nádeji Cirkev prosí, aby „*boli všetci ľudia spasení*“ (*1Tim 2, 4*), a teší sa, že bude v nebeskej sláve zjednotená s Kristom, svojím Ženíchom. Svätá Terézia od Ježiša to vyjadrila takto: „**Dúfaj, duša moja, dúfaj. Nepoznáš dňa, ani hodiny. Starostlivo bdej, všetko prebehne v jednom okamihu, hoci tvoja netrpezlivosť môže urobiť neistým to, čo je isté, a veľmi krátky čas dlhým**“ (*Výkriky duše k Bohu, 15, 3*).

Nech sa Panna Mária, Matka nádeje, prihovára za nás a sprevádza nás na našej pôstnej ceste.

František